

DIRECTOR
Dr. AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repe tate după
invoială

Unitatea

REDACTOR
Prof. DUMITRU NEDA

ABONAMENTUL
Pe un an . . . 200 Lei
Pe 6 luni . . . 100 Lei
Pentru străinătate 400 Lei

Foale bisericicească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Grija cea mare

(+) Puține zile încă, și ușile școlilor se vor deschide largi să primească lumea în devenire a școlăriei. Cel care trebuie să privească cu cel mai viu interes acest moment e catihetul. Pentru că, deși își are însemnătatea sa și osteneala celorlalți muncitori în ogorul sufletelor tinere, totuși, cea cu reflexe și urmări pentru vremelnice și veșnice totodată, e apostolia luminătorului și modelatorului conștiinței religioase. Și acesta este el, catihetul, cel menit să împartă celor mici pâinea tăierilor forțe duhovnicești și a înțelepciunii celei de sus.

Sigur că nu-i ușoară această îndatorire. Celor mici — și multă lume rămâne „mică” până la plele albe și până la groapă — trebuie să li se vorbească limpede, solid și interesant; cel ce vrea să le fie de folos și să le dea învățătura care să rămână, nu numai să le fure vremea, făcând ceea ce face al altcuiva fecise videatur, eventual ca să scape de pâra vremii dascăl cărcotaș, acela, înainte de a intra la ora de cateheză, trebuie să fie în clar cu multe de toate: cu întrebările ce va pune, istorioarele ce va povesti, asemănările ce va face, lămuririle ce va da. Cu un cuvânt: caută să se pregătească temeinic caz de caz și așa, cu oarecare sfântă sfială, să se prezinte la datorie.

În alte părți de lume se fin, an de an, foarte animate așa zise „săptămâni catehetice” în care se tratează probleme privitoare la acest apostolat, se discută experiențele făcute, se preconizează noi metode ducătoare la scop, se iau măsururi de îndreptare întrucât s'ar descoperi vre-o greșală, și totdeauna se iau noi îndemnuri pentru o activitate tot mai vie, mai luminată, pe tărîmul catehizării. Așa a fost bine decurând săptămâna catehetică dela Ivrea (Italia) ținută sub presiunea episcopului Filipello. Încheierile la cari s'a ajuns în urma celor dezbătute în decursul acelei „săptămâni” sunt dintre cele mai bogate în sugestii apostolice: „Catehismul, astăzi, este temelie și centrul de înlocuit al oricărei educații într-o parohie. Catehetului nu-i mai este îngăduit să se mulțumească cu aceea că împărtășește câteva cunoștințe religioase, ori că supraveghează învățarea anumitor fapte sau formule: el trebuie să formeze tinerii odrasle pentru practicarea, pentru realizarea vieții creștine. Tocmai de aceea opera sa nu se termină odată cu mântuirea școlii primare, ci caută să se continue până ce tinerul a devenit matur pentru catehismul adulților. Institutul catehetic eparhial este organul oficial al episcopului pentru întreaga instrucție religioasă a credincioșilor din dieceza sa și, pentru zilele noastre, a devenit indispensabil, dacă-i vorba să ne formăm — și trebuie să ne formăm — în fiecare parohie grupe de mireni de accia cari să susțină clerul în opera lui de răspândire a adevărilor divine. Instrucția religioasă din școala primară nu poate suplini la nici un caz instrucția catehetică a adulților din parohie”.

De vorbît se vorbește și la noi; ba se și scrie și s'au dat, precum se vor mai da, și ordine foarte precise în ce privește catehizarea pruncilor și a adulților. Și sunt slujbași ai altarelor cari se achită strălucit de aceste datorințe. Nu se lucrează însă destul de sistematic. Organizarea operelor catehetice la noi lasă încă mult de dorit. Și chiar și controlul, a cărui seriozitate și severitate ar trebui să fie mult mai resimțită de cum este. Pentru că nici organismul actual al Bisericii și nici viitorul să nu sufere din pricina celor ce orice grijă au, numai grija cea mare: catehizarea, ba,

Tăria noastră

— Gânduri în legătură cu exercițiile spirituale pentru preoți —

de P. STRAJERU

Neam de sate și preoți, nu-l exagerare să spunem că sufletul satului român a fost, în toată vremea, preotul și că, prin urmare, tăria noastră, a fost și rămâne, preoțimea. Sdravănă sufletește preoțimea, se va însdrăveni și grosul neamului, mulțimile satelor. Și dacă sufletul e luminat și sănătos, tot trupul va fi așa. De aceea ne bucurăm de tot ce contribuie la creșterea spiritualității sacerdotale, ca să ne exprimăm așa, și socotim a fi o mare binecuvântare rândulala care trimite la pravnicii Sfințelor Taine la deprindere duhovnicești cel puțin odată la trei ani. Atât de multe idei răscolitoare își fac, în vremea exercițiilor spirituale, intrarea în conștiință; atâtea forțe amorțite se trezesc, și atâtea lumini noi se aprind! Toate ținând obiectivul precis: omul cel nou, în podobașcu armele Spiritului.

Și cât de mare lipsă avem de preoți în cari spiritul să fie aleva stăpânitor! Pentru că robi de-al materiei sunt peste măsură de mulți. Destul și în rândurile clerului. Care lucru nu-l de laudă. Dar nici de mirare. Vorba clasicului e și a lui: Homo sum... Și ca atare este expus primejdiei de a cădea sub loviturile și povara ispitelor. Fîlindă, deși spiritual, cum a remarcat-o însuși Mântuitorul, e gata spre cele înalte, dar trupul e nevoiaș. Și dacă nu li-se dau ajutoare puterzice, barem din timp în timp, succombă. — Exercițiile spirituale tocmai menirea aceasta o au: să încălzească, să lumineze și să întărească sufletul în lupta cu materia care-l trage tot mai în jos. Până la totala josiție.

Semnele spiritualității preoțești? Sunt mai multe. Dune însă sunt caracteristice: *supunerea și răbdarea*. Preotul care n'are aceste dune, nu se va ridica niciodată la înălțimile Spiritului și nici pe alții nu-i va ajuta să se ridice acolo. Cu toate că acesta-i este rostul în economia mântuirii.

Chipul preotului supus: cu ochii sufletului la Răscumpărătorul, care a fost ascultător până la moartea pe Cruce, e totdeauna gata să execute ordinele ce li-se dau. Odată la lucru, activează *simpliciter*: nu discută porunca ce li-s'a dat; nu caută posibilități de a trage chiulul mai marilor și de a eluda ordinele primite; nu se uită la persoana celui ce dă poruncile și e perfect convins că mai mult bine face ascultând de o superioritate — hai să zicem: nu excesiv de prudentă — decât făcându-i opoziție surdă, ori fățș. Activează *fortiter*: fără veșnicul „măne”, ori „ceva mai târziu” al trândăviei ce vrea să pară grozav de ocupată și prevăzătoare. (Plictiseală și greutăți nu sunt piedeci de cari să se poticnească). Activează *constanter*: până la sfârșit. La optzeci de ani ca și la douăzeci și patru; cu căldură mereu

reinoltă, ca în zilele dintălu după hirotonire. Activează *propter Deum*: ca să-și mulțumească Stăpânul ceresc, nu ca să intre în grațiile le-rarului și să-și oblescă astfel calea spre situații de invidiat în cler. Activează: *secundum exemplar Christi*: Hristos îl este modelul; ajutorul lui Hristos îl cere neîncetat ca să poată îndeplini toate câte li-se cer. — Un preot care lucrează în spiritul acesta e un biruitor.

Cealaltă trăsătură a sufletului cu adevărat preoțesc: răbdarea. În lumea înfrigurată de azi, această calitate pe cât e de rară pe atât e și de dorit. Mai ales la preot, a cărui activitate se desfășoară pe tărîmul conștiințelor, unde graba și violența atrică totul. Și câte caută să rabde robul lui Hristos! Sănătate slabă; sărăcie; critici; bârfeli; nepăsare în cele duhovnicești la enoriași; tratament dur din partea „fraților” și a celor mai mari. Apoi: neisbânzi; poticneli; întunec și răceală înr'ale sufletului propriu; cruci și ispite. Și, mai presus de toate, învinovățirea gravă ce li-o faci, și pe care poate că li-o faci: *Nu isprăvești nimic în parohie!* — Ce va răspunde la aceasta cel învinuit fără destul temel, dar care are virtutea răbdării? Iată ce:

N'am isprăvit nimica bătător la ochi? Așa va fi. Dar meritul zărnă de trudă, nu de succes și slujba Domnului o fac și cei ca samănă, nu numai cel ce seceră. — Nu arăt rezultate? Bine. Dar suferind cât sufăr și cum sufăr, imi fac purgatorul. Și asta-i mare lucru. — Nu fac nimic răsunător și cu roade imediat văzute? Dar e sfântă vorba unui cuvios care spunea: „Când un om a cheltuit mult cu vlea aa, eu îl înțeleg durerea dacă are nenorocul să se abată o grindină năpraznică și să-i facă una cu pământul roada vișei. Dar dacă boabele de grindină ar fi de aur, oare ar mai avea înțeles supărarea sa? N'ar fi mai degrabă cazul să se bucure de o atare fericită nefericire? Ei bine! sunt de aur disprețuirile ce cad asupra unui suflet într'adevăr răbdător, și ceea ce câștigă el în forma aceasta e înfinit mai mult decât ceea ce pierde”. (Balthasar Alvarez).

* * *

Tăria noastră: o preoțime spiritualizată în înțelesul cel mai sfânt al cuvântului și împodobită de virtuțile specific apostolice ale supunerii și răbdării. — Cum suntem în toată exercițiilor spirituale pentru preoți, bun și cuvios lucru este ca toți participanții la aceste sfinte deprinderi duhovnicești (ceea ce nu înseamnă că neparticipanții din acest an s'ar putea scoate de sub această îndatorire) să se examineze sub raportul acestor dune recerînțe ale sufletului lor. Și câți vor găsi lipsă, să înprepte ceea ce sunt de îndreptat.

Sfințiri și binecuvântări de biserică. Departe de a fi încheiat catastrul sfințelor lăcașuri de închinare predate sărbătorește menirii lor, avem mângâierea de a-l îmbogăți cu noi puncte de lumină. Ne achițăm de această îndatorire numai sumar, din motive ușor de înțeles, mai ales după ce se va face o repriză asupra creștăturilor prezentului răboj.

1. Sfințirea bisericilor din Cipăeni s'a săvârșit prin I. P. S. Mitropolit Alexandru (însoțit din Blaj de pâr. Dr. Victor Macaveiu, vicar general; Aug. Folea, dir. cancel. mitrop.; Dr. Sept. Todoran, prof. de teologie și clericul I. Târziu și O. Sălăgeanu) în zilele de 21—22 August c. În drum înaltul ierarh a fost așteptat, la Luduș, de pâr. protopop Enea Bota, pref. jud. I. Modrigau, pretorul Miron și multă altă lume, cu poartă de triumf și cuvântări însufleșite. La Cipăeni alte porți de triumf, alte cuvântări (primarul comunei și A. Calan, preotul local) și alte mulțimi de credincioși. Printre aceștia și d. ministru Cipăianu, fiul comunei și ctitorul marinos al bisericii ce se sfințește, ca și a satului său de naștere. La sf. liturghie arhierescă de a doua zi, slujită în sobor de preoți, pâr. Mitropolit a vorbit despre credință. La banchetul de 200 tacâmuri, ce-a avut loc după recepții, s'au rostit mai multe toasturi (I. P. S. Mitropolit; J. Modrigau; Dr. V. Macaveiu, M. Moldovan și I. Biju (din partea bis. ortodoxe), tuturor mulțumindu-le d. Gheorghe Cipăianu.

2. Tot atunci P. S. Iullu al Clujului a consacrat pompoasa biserică din Frâncenii Bolului (jud. Someș), clădită și frumos împodobită din jertfelnicia impresionantă a lor abia 45 familii, cât formează acel cătun. (Dela centru veniseră cu arhierul: pâr. Dr. Gh. Vidican, canonic și profesorii de teologie Dr. Leményi și Silviu Popa). Marelui Păstor i-s'au făcut primiri strălucite la Mesteacăn, Bolul Mare și Frâncenii Bolului, unde a doua zi (22 Aug.), la liturghia solemnă cu cuvânt arhieresc au participat mai bine de 5000 credincioși. De sine înțeles că majoritatea absolută din împrejurimi, mărind printr'asta și dânsii îndreptățiți și sfânta bucurie a pâr. P. Petrișor, principalul ctitor al noii biserici, și

a pâr. I. Blaga, preotul local, precum și a darnicilor săi enoriași.

3. În răstimpul 21 Iunie—22 August c., Psf. Valeriu Traian al Orăzii, în această 25-lea an al arhiepiscopiei sale, a târnosit nu mai puțin de 9 (nouă) biserici. În serie sunt următoarele: Biserica militară (str. Vasile Alexandri) din Oradea (21. 6. 37); apoi cele din parohiile: Boroză-Bihor (24. 6. 37); Marca-Sălaj (27. 6. 37); Ciutelec (29. 6. 37); Rușeni-Satu-mare (18. 7. 37) Hrip (19. 7. 37); Pișcari (20. 7. 37); Ivăniș-Bihor (25. 7. 37) și Tîream (22. 8. 37). Banii creștinii au alergat pretutindenea cu mile să fie de față la săvârșirea actului sfânt și să asculte cuvântul de învățătură al arhierului lor. Intelectualii au fost și ei la culme în toate privințele.

4. Binecuvântări de biserică în Arhiepiscopie au fost la Voiniceni și la Homorod (distr. Brașov). Amândouă au avut loc Duminică trecută (22 Aug. c.). Biserica dela Voiniceni a binecuvântat-o pâr. Gh. Dănilă, canonic mitropolitan, împreună slujind frații în Domnul: I. Dredețianu, Aug. Nilca (din loc), Ambrosie Mera și Aug. Belea. Cea din Homorod a binecuvântat-o pâr. M. Hodârnu, protop. și canonic onorar, cu împreună slujirea alor șapte preoți, între cari și pâr. Tiberiu Ursu, preotul local. La s. liturghie a cuvântat pâr. Hodârnu și pâr. Eugen Ciungan din Rupea. — Lăudat să fie, acum și în vecl, Domnul, pentru toată (N. Drumetu).

Pervertire tendențioasă

Pe marginea unui reportaj al „Curentul”-ui

În Nr. 3429 din 18. VIII. 37., ziarul „Curentul”, aduce un reportaj insultător pentru biserică română unită. Un reportaj, din care nu poți reține decât ura, fără stavilă, față de biserică noastră, a celui ce a scris acele rânduri veninoase. Spunem aceasta fiindcă nu voim să învinuim însuși ziarul ca atare. Asta pentru că știm că nu pot fi controlate toate reportajele ce vin din provincie. Vina o are corespondentul local, din Satu-Mare, care sau a fost de rea credință sau a crezut informatorul său,

un om mic de suflet, pătimaș și cu mentalitate de mahalagi.

În acel număr, informatorul spune că, la Colonia Livada, (jud. Satu-Mare), s'a prezentat în zilele de 4, 6, 7 și 8 August, stareați nașterii române unite din Bixad, „pentru propagandă religioasă” cu scopul de a „înștișa de același sânge”. Mai departe, zice, că în acea parohie n'au fost până acum neînțelegeri confesionale între credincioși și că în acea colonie „majoritatea locuitorilor sunt creștini ortodocși”.

Acestea ar fi în esență cele publicate. Natural că nu putem stăruia asupra tuturor calomniilor ce ni-se aduc și acuzărilor ce le fac Preacuv. Sale P. Atanasie Maxim, superiorul dela mănăstirea Bixad.

Și acum, fie-ne permis, să clarificăm, obiectiv, întreaga chestiune. Nu avem câtuși de puțin intențiunea de-a polemiza, ci de a informa în mod cinstit și creștinesc, pe toți doritorii de adevăr.

E cert că în zilele sus numite, stareați mănăstirii Bixad, a fost în colonia Livada. Nu însă cu intențiunile atribuite, de-a semăna ură și neînțelegerea între credincioși. Ci a fost pentru a ține misiuni sfinte populare, credincioșilor. — Ori, dacă pravoslavia dominantă, nu înțelege această noțiune, să-i spun altfel: a ținut deprinderi dăhovnicești cu credincioșii. Probabil nici această noțiune nu prea e pricepută, deoarece astfel de activitate nu se desfășoară de clerul bisericii „naționale și dominante”... Are el alte preocupări mult mai după gustul său: acelea de-a provoca orlunde, și de-a pescui în ape turburi... Primele indeletelcirii cam sunt rezervate „papistășilor”.

Cât despre neînțelegerile cari n'ar fi avut loc în acea colonie până acum și că majoritatea credincioșilor este ortodoxă, permită-mi-se să contrazic în cunoștință de cauză.

Oare, nu întreaga colonie Livada, a fost gr. cat. la început? Nu toți credincioșii aparțineau bisericii unite cu Roma? Și, nu trăiau ei în bună înțelegere până când „apostolii” pravoslaviei din Satu Mare, au început, în numele „culturii” Bizanțului, să deslănțue ura

Foiața „Unirii”

Noi suntem ortodocși-catolici

— Un cuvânt la o problemă ce ne privește —

de pr. Ioan Cipu

Sfântul Ignatie de Loyola, în cele „Câteva reguli de observat pentru a rămâne în spiritul Bisericii ortodoxe”, formulate în celebra operă „Exercițiile Spirituale”, statoroște ca prima regulă aceasta: „Înlăturând orice prejudecată, trebuie să fim totdeauna gata cu inima la supunere față de adevărata Mireasă a lui Hristos, sf. noastră Mamă, care este Biserica ortodoxă, catolică și ierarhică”.

În acest prețios cuvânt de ordine, al întemeietorului ordinului lezuitilor, găsim definiția, cu o minunată precizie de termeni teologici, adevărata Biserică a lui Isus Hristos, Biserica Romei. Biserică ortodoxă-catolică și ierarhică! Este aceasta o fericită denumire a Bisericii romane, deși perimată, eșită din uzul terminologiei bisericesti oficiale și cotidiene, dar care ar trebui să fie pusă din nou în vigoare printr'o consacrare oficială din partea Bisericii, pentru că aceste trei note, aceste trei prerogative, formează apanajul exclusiv al Bisericii romane. Ele exprimă, când e vorba de Biserica Romei, o realitate de formidabilă or-

ganizație, de grandioasă ierarhie și de fecundă spiritualitate evanghelică. Nu sunt numai simple titulaturi bombastice și găunoase!

Și aievea, singură Biserica Romei este stăpâna și depozitara adevăratei și neștirbitei ortodoxii, a unei ortodoxii catolice și a unei ierarhii genuin apostolice. Istoria e martoră, că ea n'a deviat niciodată dela linia dreaptă a integralei ortodoxii evanghelice. Biserica Romei este cu adevărat ortodoxă, în deplină accepțiune etimologică și istorică a acestei noțiuni. Și de fapt, sub această numire de ortodoxă-catolică, numire ce nu e străină terminologiei bisericesti oficiale și conciliare, a fost cunoscută, în trecut, ca adevărata Biserică a lui Hristos: Biserica Romană.

Dacă totuși, azi, se obișnuiește a se indica cu această numire, chiar și din partea teologilor catolici — Biserica Orientală de Constantinopol și comunitățile bisericesti, ce sunt în împărțășire de credință cu ea, e de a se înțelege ca fiind acordată această denumire mai mult dintr'un act de condescendență, de curtoisie și din caritate creștinească, cum observă atât de bine lezuitul M. de la Taille, iar nu pentru că ar fi rămas în spiritul adevăratei ortodoxii apostolice și discipline catolice.

De altfel Bisericilor schismatice, de rit bizantin, cu greu le-am putea găsi o denumire mai adecvată, cu greu am putea să le atribuim un nume comun, care să le caracterizeze pe deplin. Nici numirea de Biserică orientală, nici

acele de Biserică greacă, Biserică greco-slavă, Biserica celor 7 săboare ecumenice, Biserica autocefală ortodoxă, nu le-ar putea defini cu precizie. Pare-se că mai fericit s'ar putea numi, întrucât le indică și originea: Biserici fottentkerularlene, cum preconizează de altfel să fie numite și Ioseph de Maistre, în cartea sa „Du Pape”. Dar și aceea e adevărat că oricare din aceste numiri li-s'ar potrivi mai bine decât numirea de ortodoxe, în sensul etimologic al acestui cuvânt. Căci, cum scrie lezuitul M. de la Taille: „Dintre două biserici, în neînțelegere una cu alta, dacă una e ortodoxă, cealaltă e eterodoxă. Și prin urmare, a admite ortodoxia acestor comunități disidente, nu înseamnă oare a ni-o tăgădui nouă înșine? Dacă noi suntem ortodocși, ei sunt eterodocși și invers”. Și aievea e îndeobște cunoscut că disidența Bisericii orientale-bizantine nu e numai o ruptură de relații ierarhice cu Biserica Romei, ci e și o disidență de ordin dogmatic, e deviere dela linia integralei ortodoxii apostolice.

Totuși, dacă Biserica orientală disidentă nu e în drept a-și revendica titlul de Biserică ortodoxă, în sensul etimologic al acestui cuvânt, îi compete acest titlu, în sensul istoric al acestuia. Căci istoricește vorbind, de 15 veacuri, toate comunitățile bisericesti-creștine, care au primit și păstrat învățătura cristologică despre dualitatea firilor în Isus Hristos, definită în Conciliul ecumenic al IV-lea din

confesională între cele 30 (treizeci) de familii câte erau în acea colonie??

Și după îndelungată „apostole”, cu tot felul de promisiuni și momiri, cu amenințări și teroarea organelor administrative, au reușit să pe 9 (nouă) familii să le târască și să le numere, în „marea” familie a ortodoxiei.

Iar azi, mai sunt 3 (trei), familii care mai înclină spre ortodoxie, dar care nici până astăzi nu sunt declarate în mod oficial; restul de 18 (optsprezece) fiind și rămânând tot timpul în credința lor română unită.

E adevărat, că acestor 9, citiți bine: nouă, familii ortodoxe, li-s'a ridicat o biserică și că au preot în mijlocul lor.

Aceasta este, în mod succint, situația reală și fidelă a Coloniei Livada, pentru care s'a făcut atâta caz.

Termin această chestiune, deoarece cred de prisos să stărui mai mult, toți patându-se convinge de adevărul chestiunii. Nu vreau să amintesc nici metodele și felul de-a activa al „apostolilor” prozelitismului dominant, cari în numele „misionarismului lor istoric”, au uneltit merca și continuă încă să tragă sforile în acea colonie, — ca în toate locurile de alt fel, — deoarece, îmi repugnă și mie, ca originarului suflet cinstit de Român și creștin.

Și acum, ca încheiere, să mă refer, tot la un articol al ziarului „Curentul” Nr. 3432, din 21. VIII. 37.) semnat de d. Ion Biclolla, cu următorul titlu: „În loc de pelerinaj — chefuri”. Titlul e foarte sugestiv și spune multe. Prea mult chiar. Cetească-l toți oamenii de bună credință și își vor da perfect de bine seama despre probitatea, evlavie și activitatea mănăstirilor și clerului bisericii „naționale și dominante”. Dar, Cuernicliile lor, în loc să-și directiveze în propria casă unde atâtea lasă de dorit, vin și instigă, calomniază și insultă, oameni de talia Superiorului dela Bixad, care s'a deplasat în acea colonie la cererea credincioșilor și cu aprobarea Preasf. Sale Alexandru al Maramureșului, pentru a da acelor creștini, rămași credincioși credinței lor, puțină hrană sufletească, întărindu-le credința spre a putea rezista și pe mai departe tuturor uneltirilor și încercărilor, instigatorilor kerularieni.

Din prisosința inimii galește gura. Poate că li-e sufletul pervertit. Și atunci clara pacta. Dar fără a fi boni amici.

Valeriu Gh. Avram

Spre mult dorita pace religioasă. Nu-i vorba de stările dela noi, ci de cele din Franța. Cineva, care semnează René Salve, scrie în *Universul* (25. 8. 37), că atât stânga, cât și radicalii francezi cei purtați de un singur gând: „să mănânce popi”, s'au potolit binisor. Insuși președintele grupului parlamentar radical, d. Campichi, ministru în actualul guvern, a declarat-o împede și categoric: „Nu sunt anticlerical”. Ba chiar și comuniștii fac, de câteva luni, ochi dulci catolicilor și încearcă o apropiere de aceștia. Firește însă că, dată fiind nesinceritatea lor, care nu poate scăpa celor a căror prietenie vreau să și-o câștige cu intenții prea bine cunoscute, n'o să isbutească, cu planul „colonizării” Bisericii catolice cu elemente de-ale lor, cum au colonizat „Confederația generală a muncii” de sub șefia lui Leon Jouhaux.

În schimb e caracteristic, și merită mai multă atenție, glasul socialistului Guernut, fost ministru al educației în guvernul Blum și fost secretar general al anticlericalei „Ligi a drepturilor omului”. Acesta a scris de curând, într'un ziar din Bordeaux, un articol ce a stârnit senzație. Reșinem câteva rânduri:

„Papa este un suveran temporar. În acest caz de ce n'am avea cu el raporturi bune, când înmulțim demersurile curtenitoare față de dd. Hitler și Mussolini?”

Să fim politicoși față de reprezentanții unui stat care nu mobilizează contra noastră nici flotă, nici armată și care nu instalează în Mediterana baze de submarine și avioane, ca să tale comunicațiile noastre cu restul lumii.

„Papalitatea să nu fie decât o putere morală. Cu atât mai mult trebuie să fim atenți față de ea. În clipa când forțele morale, grav neglijate, au totuși influință, m'ar bucura, ca țara mea să aibă respect față de acei cari le cultivă”. Și apoi: „Operele religioase nu slujesc Franța în strălucitate? Nu există enorme

colectivități catolice în țările prietene ale Franței? Nu trebuie să se încerce, printr'o politică plină de deferență față de Sfântul Scaun, să ne atragem simpatia națiunilor catolice?”

Luminate cuvinte ale unui om care nu se poate zice că-l al Bisericii Române. — Vor învăța ceva din ele habotnicii noștri? Pentru că, mutatis mutandis, aceleași considerente ne-ar impune și nouă, Românilor, aceeași încheiere.

Crucea din pasul Vulcanului. Pasul Vulcanului, în trecut: drum străvechi, care servea Romanilor ca mijloc de comunicație între Drubeta și Sarmisegetuza; trecătoare strategică apărată contra năvălirii Turcilor, pe la 1455, de către Nicolae Căndea din Râu de Mari, ostașul lui Iancu de Hunedoara; drum căleat de vovodul Mihai-Viteazul, în mersul său spre Viena, pentru a cere dreptate împăratului; trecătoare cu tranșee și morminte, — vestigii ale marelui războiu, ce s'a dat între dorobanșii desrobitori și armatele germane, în războiul pentru întregirea Neamului.

Acum: drum mult frecventat de locuitorii satelor mărginașe din județul Gorj și Hunedoara; de turiștii atrași de pitorescul munților Vulcan, precum și de țărani cari petrec o bună parte a anului păscând turmele de-a-lungul pasului.

Prilejul de-a ne depăna firul gândului până la începuturile acestui pas istoric ni l-a oferit sfințirea crucii monumentale din trecătoarea Vulcanului, ridicată la o altitudine de 1400 m., la punctul numit „Fântâna lui Radu”; loc de odihnă pentru toți trecătorii.

Prin ridicarea acestei cruci monumentale, pasul acesta istoric, — care n'avea nici o cruce în tot lungul lui, — este împodobit cu sfânta cruce ce simbolizează triumful creștinismului asupra păgânismului stăpânitor odinioară pe aci, precum și asupra semilunei. Și mai simbolizează același semn sfânt, ce stă de veghe la capetele eroilor ce și-au jertfit aci viața pentru mai binele neamului, zic: mai simbolizează și biruința dreptății dumnezeiești asupra răutății omenești ce ne ținuse în robie atâtea veacuri,

Calcedon, dela 451, se zic ortodoxe, spre deosebire de acele cari au respins-o.

În acest sinod ecumenic, de vrednică pomenire, deschis la 8 Oct. 451, în biserică sf. Eufemii, sub presidența delegaților papali, în frunte cu Paschasius de Libeala, s'a dat cetire epistolei papei Leon cel Mare către Flavian — o adevărată normă de credință și un model de claritate și precizie în expunerea învățăturii cristologice contra ereziei lui Eutihie — după cetirea căreia, întreg sinodul, aclamând și sentențiat: „Iată credința Părinților, iată credința apostolilor! Toți credem așa, toți ortodocșii cred astfel! Anatemă celor ce nu cred astfel! Petru a grăit astfel prin Leon! Așa au învățat apostolii! Leon a învățat după evlavie și adevăr!” (Cf. actele sinodului la Mansi, VI, pag. 953 și urm.).

În acest sens istoric al cuvântului ortodox, întrucât Biserica disidentă orientală a rămas în nota ortodoxiei calcedonene, se poate numi Biserica ortodoxă.

Această denumire de ortodoxe a Bisericilor cari au primit și păstrat credința ortodoxă calcedoniană, s'a menținut și după conciliul din Calcedon, cu atât mai vădit cu cât cele trei sinoade ecumenice, cari urmară după aceasta, — ultimile din acele pe cari Biserica ortodoxă le admite laolaltă cu Biserica Romei, adică al V-lea (al II-lea din Constantinopol), al VI-lea (III-lea din Constantinopol) și al VII-lea (al II-lea dela Nicea), — n'au dat naștere nici unei rupturi, nici unei împărțiri nouă

a creștinătății, nici orientale nici occidentale, și n'au creat divergențe din punct de vedere al ortodoxiei creștine între Biserica de Constantinopol și cea a Romei.

Știm doară că Biserica Constantinopolului sărbătorii punerea în aplicare a decretelor conciliului al II-lea din Nicea, prin sărbătoarea zisă a ortodoxiei, ca un triumf al adevăratei ortodoxii asupra Iconoclaștilor. În această sărbătoare, datorită împărătesei Irina, care se rupse de schisma inaugurată de Leo Isaurul, cum observă M. dela Taille, S. I. „trebuie să vedem totodată preaslăvirea unui eveniment fericit: alpierea Constantinopolului de Roma totdeauna ortodoxă, o confirmare a ortodoxiei romane, restabilindu-se, după cuvintele papei Adrian „unitatea turmel sub un singur păstor”.

De altfel e lucru cunoscut că ortodoxia calcedoniană a rămas neschimbată în învățătura oficială a Constantinopolului, chiar și după schisma dela 1054.

În consecință, Bisericii orientale disidente îi compete, cu tot dreptul, denumirea istorică de ortodoxă.

Așadar, zice M. dela Taille, „sunt ortodoxe Bisericile bizantine, nu față de Roma, ci față de numeroasele și puternicele comunități monofizite ale orientailor, mai ales față de Biserica coptică. Această ortodoxie, observă tot dânsul, o au comună cu noi. Roma e capul și inima ortodoxiei calcedonene”. Și pe tot dreptul, căci conciliul ecumenic din Calcedon a fost mai presus de toate opera și triumful papei Leo

cel Mare, pe care minile grecești îl numesc „căpetenia Bisericii ortodoxe”. Despre el se cântă la „Doamne strigat-am” din 18 Februarie: „Ce te vom numi pe tine, de Dumnezeu insuflete? Cap Bisericii lui Hristos celei dreptcredincioase!”. În acest conciliu, Roma vârhovnicului Petru s'a arătat că este arbitra supremă a credinței și disciplinei bisericești și „prezidenta ecumenicității”, ca să folosesc titulatura dată Bisericii romane de Teodoret, episcopul Tirului, în epistola adresată de acesta papei Leon.

Urmașii acestui papă ortodox au avut rolul de apărători ai acestei ortodoxii și de a o ilustra în fața noilor erezii. Așa, când în sec. al VII-lea, ortodoxia calcedoniană se afla amenințată de noua erezie monoteletistă, care nu era decât o reinolre deghizată a ereziei monofizite, papa Romei, Martin I (649—654) osândi pe monoteletii patriarhi Sergiu, Piorchus și Paul, promulgând în conciliul din Lateran 20 canoane, menite a feri de orice stălcire și schimbare învățăturile ploase, părințești și conciliare ale Bisericii catolice a ortodocșilor, adăugând aceste cuvinte memorabile: „Înaintașii noștri, n'au disprețuit rugămintile ortodocșilor („preces orthodoxorum”), fie ele în scris, ori fără scrisoare, și n'au înțelăsat să scrie bărbaților de mai sus, în diferite timpuri, parte rugându-i, parte înfruntându-i, făcându-i atenți chiar și prin trimiși, speciali, ca să părăsească scornitura cea nouă și să se întoarcă la credința ortodoxă a Bi-

Sfânta cruce din pasul Vulcanului a fost ridicată din inițiativa pâr. *Alimpta Suiu*, prin jertfa Sfinției sale și a primului său curator, iubit de cele sfinte, d. notar *Silviu Vladislav*, precum și a credincioșilor români uniți din Vulcan. — Pentru care prea creștinească faptă merită toată stima și recunoștința trecătorilor ce știu cugeta și simți creștinește. (G. S.)

Știri mărunte

Personale. Preaven. Ordinariat arhiepiscopesc a făcut mai nou următoarele schimbări în sinul clerului eparhial: *Gavril Pop* din Sâncraiu, la Aiud II; *Naftanail Munteanu* din București III, la București parohia II; *Aurel Rusu* din Făgăraș II, la București III; *Emanoil Popa* din București II, la Geoagiu-sanator, ca duhovnic al Maicelor; *Vasile Jidveianu* din Stenea, la Sântămărie; *George Todoran* din Șeica Mică, la Merezți. — *Ioan Cerghizan* din Sălcud a fost promovat paroh; *Aurel Gligor* din Aiton și *Alexandru Precup* din Șaușa au fost distinși cu titlul de viceprotopopi onorari.

Agrul eparhiei Lugoj își va ținea *congresul anual diecezan* în zilele de 4—5 Sept. c., la Cugir (jud. Hunedoara). Punctele de program: 4 Sept.: la amiază, sosește Preasf. Ion al Lugojului; orele 17: vecernie și predică; orele 18: ședința I a congresului. — 5 Sept.: liturghie și cuvânt arhieresc; cuminecări; procesiune euharistică. Orele 11: ședința II a congresului; orele 14: masă comună; orele 21: concertul corului „Lyra” din Lugoj. — Doritorii de a participa se vor anunța la oficiul parohial român unit din Cugir, până la 1 Sept. c.

Congresul marianist dela Homorod. (distr. Brașov). Din inițiativa fericit inspirată a pâr. M. Hodârnu de la Brașov, cel dintâiu atare congres al Reuniunilor Mariane de Femei din protopopiatul ce conduce Sf. Sa s'a ținut anul trecut la Șinca Veche, iar cel de acum la Homorod-ul pâr. Tib. Ursu. Adunarea generală a avut loc Dumineca trecută, după masă, sub prezidenția dnei A. Hodârnu, soția pâr. protopop, în prezența unui public foarte nu-

meros. Au fost reprezentate, prin grupuri de delegate cu prezidente locale în frunte, reuniunile din: Homorod (dna E. Ursu), Comana de jos (dna Ileana Cioflec), Cuculata (dna Ana Morar), Ticușul Vechiu (dna Silvia Nodea), Rupea (dș. Nat. Ciungan) și Brașovul prin dna A. Hodârnu. Dela alte reuniuni au sosit scrisori de aderență. Din rapoartele cetite după cuprinsul cuvânt de deschidere al dnei prezidente, s'a constatat că reuniunile mariane săvârșesc o foarte rodnică și binecuvântată apostolie. (Repararea și împodobirea bisericii din Homorod, binecuvântată în acea zi, e opera reuniunii locale). De încheierea congresului a rostit o cuvântare ocazională pâr. *Dumitru Neda*, trimisul Blajului bisericesc, care seara, în cadrele *festivalului artistic* aranjat de reuniune în sala vastă și totuși dovedită în acest caz a nu fi destul de o încăpătoare, a confes. evangh., a ținut și o conferință, ascultată cu interes. — Printre oaspeții zilei erau și frații în Hristos: Ștefan Halmaghi (Comana de jos), Eugen Ciungan (Rupea), Ion Florea (Ilenii Brașovului), Ilie Crihălmean, secr. mitrop.; Gh. Morar, (Cuculata) N. Nodea (Ticuș) și Tib. Ursu, preotul local.

Misiuni poporale. Părintele ieromonah basilian *Gavril Fogaș* dela mănăstirea Moiseiului maramureșan a ținut sfinte misiuni poporale în parohiile *Marca* (1—6 Aug. c.), și *Cerșa* (6—9 Aug. c.), din eparhia Orășii. Dintre cei capabili de primirea SS. Taine în cele două parohii n'a rămas aproape nimeni neimpărtășit. — Admirabile roduri duhovnicești arată și sfintele misiuni ținute la *Coruia* (jud. Satu-Mare), de pâr. prof. *Berinde*, în zilele de 5—9 Aug. c. Din 850 enoriași, s'au mărturisit și cuminecat peste 600 de inși.

Locale. Dumineca viitoare, a XI-a după Rusalii, va predica în catedrală pâr. *Ion Pop-Câmpeanu*, dir. Liceului de băieți.

— Astăzi s'a încheiat prima serie a *exercițiilor spirituale* pentru clerul arhidiecezan. Le-a condus pâr. *Dr. Iuliu Rațiu*, primnotar consistorial la Lugoj și au participat la ele 112 preoți.

Asprime îndreptățită. Biserica Romei nu se joacă de a „minunea” și pe cei vinovați cumva sub acest raport, li pedepsește strașnic. Dovadă un caz recent din Paganico Sabino:

Preotul de aci a lăsat să se înțeleagă că la fringerea ostiei consacrate ar fi curs picur de sânge din sfânta pâine, înainte de cuminecare. Ajungându-i la cunoștință acest lucru, Sf. Oâcie a ordonat numai decât anchetă riguroasă. S'a constatat însă că afirmativul miracol e o paritanie și nimic altceva. Rezultatul: preotul vinovat de „simulare sacrilegă” a fost imediat comunicat și redus la statul laical.

Manifestații Catolice în Cehoslovacia. În jumătatea primă a lunii acesteia mărturisitorii crezului roman din rep. ubica vecină și aliată au aranjat două adunări populare religioase splendid reușite. Una a avut loc la *Hosyn* cu nunțul apostolic Xaveriu Ritter în frunte și cu 60.000 participanți. Reprezentantul Papei mișcat de cele văzute, a ținut să-și exprime bucuria ce o simte văzând progresele evidente ale catolicismului în Cehoslovacia. A doua întrunire de mase dreptcredincioase a fost la *Hradec Kralove* unde s'au adunat la 40.000 credincioși. Amândouă adunările au decurs în perfectă ordine și într'un entusiasm de nedescris.

Mama lui Stalin a murit creștinește. Faptul îl relatează *„Schönere Zukunft”* (8. 8. 37) amăsurat informațiilor a cărei reviste mama dictatorului roșu, spre sfârșitul vieții, a revenit la biserica nașterii sale. De Paștile anului în curs a cercetat biserica ortodoxă din Tiflis. Prin testament a lăsat bisericii averea sa de vreo 9000 ruble și a dispus să fie înmormântată creștinește. Se înțelege că fiul a tras dungă peste aceste dorințe și și-a exprimat regretele pentru acești „pași greșiți” ai mamei sale cu care, de altminteri, a declarat grupei de adrești roșii din Tiflis, că a fost rupt toate legăturile.

Grijă de cei oboșiți de viață. În eparhia Vienei activează o societate „Viața senină” înființată de Acțiunea Catolică și având menirea să poarte grijă de jertfele mizeriei cari, neavând nici un sprijin, sunt pe calea deznădejdiei. Aceștia li-se vine efectiv într'ajutor de asociație, care lucrează mână în mână cu preoții din pastorație, cu poliția (secția: îngrijirea de sinucigași) și cu diferiți funcționari de pe la tot felul de institute. Anul trecut s'a intervenit în forma aceasta în, aproximativ, 1200 cazuri desperate.

sericlii catolice (ad orthodoxam fidei catholicae remearent) (cfr. la *Harduin*, tom. III, col. 702. B). Și această sentință a sf. Martin, papa Romei, care fu contrasemnata de sângele martiriului său, primi adesiunea Bisericilor ortodoxe, în frunte cu cea din Constantinopol, în conciliul ecumenic al VI-lea.

Această denumire de ortodoxă, o întâlnim și după schisma orientală, în terminologia conciliară și liturgică. Așa, în conciliul Tridentin, aprobările finale ale decretelor, aduse de Părinții asupra acestora, sunt formulate așa: „E credința fericitului Petru și a apostolilor; e credința sf. Părinții, e credința ortodocșilor”.

Iar în timpurile mai noui, Fericitul Părinte, de ple memorie, marele Pontifex *Pius X*, a prescrie în formula de jurământ antimodernist din 1 Sept. 1910 „*Sacrorum antistitum*”, impus clericilor de rit oriental, această mărturisire de credință: „Primesc din inimă învățătura credinței ce ne-a venit dela apostoli, prin mijlocirea Părinților ortodocși”.

Așa și la Utrenie și Vecernie ne rugăm: „pentru toți ortodocșii creștini”, pentruca Domnul „să înalțe puterea creștinilor dreptcredincioși”, iar la sf. Liturghie: „pentru toți cei mai înainte adormiți, părinții și frații noștri dreptcredincioși”.

Tot la sf. Liturghie, preotul, când lese cu darurile, se roagă, zicând: „pe voi pe toți, dreptcredincioșilor creștini, Domnul Dumnezeu să vă pomenească”, iar, în taină, se roagă

asa: „Încă te rugăm: pomenește Doamne toată *Episcopia ortodoxă*”, iar la liturghia sf. Vasile: „adu-ți aminte Doamne de toți dreptcredincioșii episcopi”. Deasemenea se roagă preotul, în taină, la sf. Liturghie: „pentru toți dreptcredincioșii domnttori”. În liturghia romană: „*pro omnibus orthodoxis atque catholicae et apostolicae fidei cultoribus*”.

În această ordine de idei, găsim de foarte nimerită și justă observația mitropolitului Ucrainei, Mgr. *Szeptycky*, aceea de a se face o distincție între ortodocși-catolici și ortodocși-disidenți. Și nu ne-ar fi decât spre cinste, cred eu, dacă am adopta și noi românii uniți, pe toată linia, această numire, primind aceasta o consacrare oficială din partea Bisericii.

Să ne zicem: Români ortodocși-catolici! Noi suntem îndrituiți să purtăm acest nume onorific pentru că, fiind încopciași prin legătura aceleiași credințe ortodoxe și a carității, de Biserica romană, centrul și inima adevăratelor ortodoxii, de Roma totdeauna ortodoxă — suntem ortodocși întregi și veritabili.

Această numire o găsește de foarte la loc și eminentul nostru scriitor bisericesc, pâr. prepozit dela Lugoj, *Dr. Nicolae Brînzeu*, într'un articol, publicat în „*Sionul Românesc*”, Nr. 14—16/1925: „Greco-catolici ori români uniți”, în care stăruie pentru eliminarea din terminologia bisericască și uzul cotidian a „numirilor străine, care nu se potrivește cu ființa noastră, a poreclei urite „de: greco-catolici.

Firește, însă, că mai întâiu trebuie să facem să fie înțeleasă de toți și apoi s'o întrebăm pe toată linia această numire de „ortodocși-catolici” fiind ea cea mai firească, cea mai onorifică pentru noi, cari suntem cu adevărat membri mărturisitori ai credinței Bisericii romane”.

„Această Biserica catolică a ortodocșilor”, zice M. de la Taille, S. I. într'un articol: „*Orthodoxes*”, publicat în „*Orientalia Christiana*”, vol. V, Nr. 21 din 1926, — această Biserica ortodoxă-catolică, cheamă pe toate Bisericile ortodoxe ale lumii să reintre în sânul unității, pe care ea singură o are, ca și privilegiul indefectibil al singurei adevărate Biserici, întemelte de Isus Hristos, pe stâncă nestrămutată a lui Petru și a urmașilor săi”.

E glasul adevărului, e glasul iubirii, glasul Romei lui Petru! De l-ar auzi și frații noștri ortodocși! Fiindcă e în același timp glasul sfinților noștri Părinți și mari Dascăli ai Bisericii, cari sunt și al lor. Și e totodată glasul Papilor ortodocși, pe cari cărțile lor bisericesti li cinstesc și preamăresc ca pe căpetenile și apărătorii dreptei credințe.

Acest glas li cheamă să pășească spre stâncă neclintită a credinței adevărate și veghnic mântuitoare a vârhovnicului Petru și urmașilor săi. — Facă Domnul, ca acest glas să fie auzit și urmat, cu un ceas mai de vreme!

Luptă organizată împotriva alcoolismului. În Varșovia se va ține anul acesta (11—14 Sept.), sub prezidiul cardinalilor Kakowski din Varșovia și Hlond din Poznan, un congres internațional împotriva excesului cu beuturile bejive. Se prevede că va alerga foarte multă lume să audă ce-i de făcut ca să fie biruit acest vrășmaș ce a răpit Bisericii atâtea membri și lui Dumnezeu atâtea suflete și care totodată e o primejdie mortală pentru rasa albă.

† Augustin Radu, protopopul Devei, a trecut la cele veșnice în dimineața praznicului Schimbării la față, într'al 61-lea an al vieții. — Fie-i partea cu dreptii!

Cărți & Reviste

SIMION GOCAN: Moneta cu două fețe. Oradea. 1937. Pagini: 97. Prețul: 25 Lei.

Șase conferințe-meditații: Pâinea noastră zilnică; Pâinea vieții de veci; Tragedia Calvarului; Jertfa cea de taină; Păcatul, monstrul monștrilor; Mila Domnului Dumnezeu — acesta-i cuprinsul broșurii pâr. Simion Gocan. Și toate ținesc același lucru: să scoată în relief de o parte bunățatea, mila și iubirea nemărginită a lui Dumnezeu față de om (o față a monetei), de altă parte răutatea și nerecunoștința omenească, dusă uneori până la ură (cealaltă față a monetei). Și se poate spune că autorul a izbutit să-și înfăptuiască gândul în chip vrednic de laudă. Înălțuire logică de idei și un limbaj in- grijit: acestea sunt caracteristicile tipăriturii ce avem înaintea.

AL. LASCAROV-MOLDOVANU: De vorbă cu sătenii. Vol. I. (Vorbiri la radio) București. („Cugetarea”). 1937. Pagini: 292. Prețul: 40 Lei.

Lămuresc aceste vorbiri o seamă de probleme însemnate. Așa: Satul și sufletul lui, cu credința, dragostea de pământ, obiceiurile, eresurile și descântecul celor dela sate. Se dau apoi minunate învățături creștinești în legătură cu unele sărbători bisericesti și cu viețile sfinților. Ca să urmeze alte cuvântări brodate pe rești de peste mări și țări, ori dând deslușiri juridice, respectiv clădind pe pile luminate, migălos și cu artă alcuită, ca apoi la capitolele »Diverse« și »Ce zic străinii despre noi?«, în cinci vorbiri, să se spună tot lucruri de bună îndrumare română și creștină. — Merită toată atenția și această lucrare a scriitorului Al. Lascarov-Moldovan. Ca toate celelalte ale aceluiaș.

ANTON PRECUP: Cuvântări ocazionale. (Publicate de Dr. Emil Precup). Gherla. 1937. Pagini: 101. Prețul: 30 Lei.

Avem un număr frumos de opere omiletice atât originale cât și traduse. Și află toate căutare și trecere. Pentru că în vremea din urmă se predică mult și sunt tot mai dese prilejurile când se cere cuvânt bisericesc. Predicile venerabilului fost paroh al Rebrîșoarei sunt deci cât se poate de binevenite. Mai ales că aproape toate (31 din 34) aparțin unui gen special: sunt cuvântări funebrele. Bine gândite și frumos lucrate, pot fi utilizate, mutatis mutandis, în cazuri asemenea celor ce le-au prilejit.

ELISA DR. C. PAVEL: Anuarul (XIV—XVII) Liceului român unit de Fete din Beiuș, pe anii 1932—1936. Beiuș. 1937. Pagini: 173. Prețul: ?

Lucrare de migală: dări de seamă, tablouri nominale, date statistice, scurte cuvântări ocazionale, fragmente dintr-o conferință a pâr. T. Mateiu (»Cartea bună și cartea rea«), și alte mărunțșuri. Toate au însă glas și spun multe celui ce le înțelege graiul. Impresia cu care rămâi, după ce ai parcurs cu atenție paginile acestui anuar, este: la Liceul confesional, român unit, de Fete, din Beiuș, cu 204 eleve în 1936, se muncește, sub dirigența dnei Elisa Dr. Pavel, cu bună roadă școlară românească și creștinească.

MITROP. GURIE AL BASARABIEI: De-nunțarea complotului apocalptic. București. 1937. Pagini: 36. Prețul: ?

Căpeteniei bisericesti române ortodoxe a Basarabiei, Mitropolitului Gurie, i-s-au adus acuze grele, cu grave urmări pentru cel atacat. Impotriva celor ce »l-au lucrat«, I. P. S. Gurie se apăra prin trei scrisori temeinic susținute, și adresate una Ministerului Cultelor și Artelelor, iar două Președintelui Sf. Sinod dela București. Acestea formează cuprinsul broșurei de care ne ocupăm. Fără să intrăm în amănunte, reproducem rândurile mult grăitoare dela pag. 34 a tipăriturii, îndreptate către Patriarhul Miron: »E nevoe să Vă spun tare și răspicat că fapta pe care o faceți cu mine, purtarea ce

aveți față de Mitropolitul Basarabiei, sunt negre ca iadul și ele cer răsunare la cer și la pământ! Mai ales cum a primit să ocupe scaunul meu I. P. S. Nicodem, este un fapt care cade sub cea mai grea sancțiune canonică! În starea de legitimită apărare în care mă gădesc, atât eu cât și biserica, din cauza acestei atitudini ce arătați, Vă declar deci, că dacă nu reveniți de pe calea nedreptății și ilegalei prigoniri, pe care mergeți, Vă voi striga și arunca Anatema, după exemplul Mântuitorului cu Fariseii și Cărturarii și Vă voi pune sub blestemul sfințelor canoane, cum au făcut Sfinții Părinți și Sfintele Sinoade cu toți lucrătorii nedreptății, ori cine ar fi fost ei. Dacă nu Văși fi spus, păcat și răspundere nu a-ți avea, acum că Vă spun, păcatul vostru rămâne. — În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin!«

România Eroică. Revistă lunară. Cluj. 1937. Nr. 1. 2. — Abonament anual: 250 Lei.

Pornită la drum cu d. Ion Colfescu-Delaturda ca director, această »revistă pentru promovarea românismului« sigur că va și corăspunde însărcinării ce și-a luat. Printre primii ei colaboratori întâlnim nume cunoscute ca: Dr. Ilie Dăianu, Horia Stanca, Lucian Voiculescu, Șt. Meteș, A. Motogna, Dan Rădulescu, ș. a. E o revistă de idei și, întemeiată pe numerii ce-i avem înainte, nădăjduim că se va ține mereu la nivelul înalt, unde o vedem acum planând. — Dealtfel directorul »României Eroice« e o garanță sigură.

Echos d'Orient. Revistă trimestrială. Nr. 186 (April—Iunie). București—Paris. 1937. Abonament anual: 53, respectiv 55 fr. francezi.

E primul număr care, într'al 40-lea an de glorioasă apariție, iese fiind redactat în capitata Țării noastre, unde s'a strămutat (Christian Tell 18 bis.) casa Părinților Asumpționiști din Kadiköy-Stambul, cu neprețuita lor bibliotecă patristică-orientală. La acest număr lucrează: R. Janin, V. Laurent, M. Iugie, V. Grumel și E. Ștefanou, — tot nume consacrate deja în lumea savanților. În afară de studii mai are, pe lângă o seamă de însemnări, și o foarte bogată bibliografie.

Orientalia Christiana Periodica. Vol. III. No. I—II. Roma. 1937. Pagini: 343. — Abonament anual: 45 lire ital.

O simplă ochire asupra sumarului acestui periodic arată preocupările celor ce-l scot: Biserica-mireasă în liturgia siro-orientală (Dr. H. Engberding); Doue florilegii dogmatice de-ale Coptilor (G. Graf); Lucrările conciliare în Ferrara (G. Hofmann); O chestiune de metodă. Apropos de datarea picturilor capadochiene (G. de Jerphanion); Halici și Ostrog (N. de Baumgarten); Treceri în masă dela catolici la »ortodoxie« în ținuturile croate pe vremea stăpânirii Turcilor (Draganovici); Impedimentele matrimoniale după recentele codificări ale dreptului canonic al »ortodoxilor« (E. Hermann). — Urmează apoi scurte comentarii asupra unor fapte de însemnătate; cronici; recenzii; diverse. Totul măsurat, cumpănit, selecționat și turnat în forme impecabile.

Telefonul „Unirii“

M. Comloșul Mare. Când așa pretinde vre-un interes, real sau imaginar, de-al »dominanților« adevărul adevărat e un bagatel. Isbesc în el cu suverană neluare'n seamă. Cine le poate impune respect? Mai ales când se adună, umăr la umăr, 72 de inși, cu d. Sever Bocu în frunte și când cer, ia așa, o nimica toată: vâdicie nouă la Timișoara și neatingerea celei din Caransebeș. Și cum nu, când își întăresc pretenția cu afirmarea categorică, de par'că ar fi un principiu metafizic: »De ce episcopia unită din Lugoj se poate menține la 50 mii suflete?« Ba bine că nu! Când se înjghebează, în Maramureș, vâdicie pravoslavnică pentru mult mai puține suflete decât binevoiește să admită apelul frunțașilor ortodocși bănațeni Lugojului. Din partea asta, fie siguri, nici o piedecă. Și poate că nici dintr'altel. Și de aceea creștinesc și românesc lucru era să nu fi umbrit după ceva ce se putea câștiga și fără a da cu piciorul, căzăcește, adevărului. Căci asta-i afirmația »frunțașilor« din chestie. Știu doar și dâșii că în cele peste 200 parohii ce-i aparțin și cuprind județele Arad, Caraș, Hunedoara, Severin și Timiș-Torontal, episcopia Lugojului are cu totul alt număr de credincioși ca cel indicat, cu recredință, de »apelanții« ortodocși din Bănat. — Dar dacă-s »dominanți« pe toate țărmurile, și sub toate raporturile, ce să le faci? Așa-i »dominanța«, respectiv așa o înțeleg ei. — Punct și pace.

T. Geoagiul de jos. Ortodoxia română vrea să imiteze »papistașii« în îndrumarea călugărițelor spre slujba de infirmiere și surori de caritate. Gândul, în sine, e dintre cele mai binecuvântate. Ce-i doar această slujbă decât traducerea în faptă, — aproape totdeauna cu jertfe eroice — a milostivirii creștine? Nu toți oamnenii cu dragoste de biserica ortodoxă văd însă potrivită această robotă cu puterile sufletești ale monahiilor ortodoxe și de aceea sunt împotriva acestui fel de »slujire socială«. Cineva dela »Predania« din 15 Aprilie (semnează: smeritul stratonic) nu pregetă să-și exprime indignarea în contra celor ce militează pentru »monahismul social«, începutul făcându-l cu călugărițele. »Plouă circularele către starețe (așa scrie smeritul stratonic). Coadele de topor și proștii cu nume și putere mare în călugărie merg, în numele Stăpânului, să le »convingă«. Vânătorii de mitre arhieresti trec prin strungă tot ce-i »tânăr« din mănăstire. Măsoară cu pri-

virii »duhovnicești« boiul, ca să fie trupeș și bine rotunjit. Cearcă cu »ochii minții« ceea ce nu se poate vedea, ca să nu aibă cumva vro vătămare. Ispitesc pe îndelete fața și ochii, ca să fie acestea »dulci la vedere« și »mângăioase« la căutură. Caută măselele și se uită la limbă, ca să fie »neprihănite« la miros și cu »nespusă dulceață« la auzire. (Căci așa a zis și un Ministru al Sănătății: »infirmierei nu trebuie să-i miroase gura, trupul sau picioarele și nu trebuie să fie grosolană în vorbă sau urită ca mama pădurii«). După asemenea »recrutare«, copilele și călugărițele tinere au fost și sunt încă înaintate »cu tablou în regulă« comandamentelor militare, ca să facă din ele infirmiere și surori de caritate.

— Până aici smeritul stratonic. — Ieromonahul Iviștion Sava, gândindu-se la frații de călugărie, scrie și el: »Noi, monahii, (de azi)... mergem cu spatele mai mult înainte și cu privirea mai mult înapoi«. (Păstorul Ortodox. August. 1937). — Nu noi »uniții« spunem aceste lucruri, ci ortodocși cari știu ce știu și prevăd ei ce prevăd. De aceea ridică glas, chiar dacă ar fi să sune în pustie. Cum și credem că este cazul. Cel în cari lovește »smeritul stratonic« pentru a scăpa călugărițele de un dezastru inevitabil, nu se sfîchisesc de isbiturile »smeritului«, oricât ar ustura ele, iar mersul cu spatele înafate al monahilor e o meteahnă trecută în sânge și oase. Și atari metehne anevoie se vindecă. Vor fi declarați, totuși, buni, și așa, de ceva: »misionari« printre întunecații de »unțați« de prin Maramureș... Garantat.

P. Hunedoara. Înțelepciunea populară știe una și bună: Frate, nebrate, brânza-i pe bani. Tradus pe plan ashetic, acest proverb ar suna cam așa: Sfânt, nesfânt, datorja se plătește. De-ți place, de nu-ți place. Și chiar Petrache de te-o chema, de plată nu-i scăpa, dacă te-ai băgat dator. Gata. Plătești ori pătești rușine mare și înveți pe pielea proprie tălcul stihului negustoresc: Cine rămâne dator, plătește de doue ori. Cum se pare că i-se va întâmpla bietului Petrache Maglaviteanu, care a ajuns la mare scârbă cu un comerciant din Craiova, pe nume Costică I. Cotorelea. Cazul, după *Timpu* (20. 8. 37) a devenit așa: Petrache Lupu, din prilejul botezului pruncușorului său Mihai, a convenit cu numitul comerciant să-i pregătească masa și să se îngrijască de personalul de serviciu. Acela, de! ca omul de afaceri: a făcut cum i-s'a cerut. Apoi, după obiceiul breslei, a prezentat nota cheltuielilor: 7.700 Lei. Dar cu atâta a rămas — cu nota prezentată — până azi. Petrache n'a plătit. Toate somațiunile au fost zadarnice. Și atunci Costică I. Cotorelea s'a adresat justiției să-i scoată ce-i al său. — Când și cum va ieși suma reclamată, e muzica viitorului. Nu-i prea cuvioasă muzică. Dar dacă alta nu-i?

Oficiul parohial Bărbănteni de sus. Confirmăm primirea sumei de Lei 400, abonament pe 1935 și 1936. C. Cluj. Am primit 300 Lei. Achitat până la 30. VI 1936.

C. Codmiș. Confirmăm primirea abonamentului pe 1933. Parohia Codor-Dej. Am primit 400 Lei. Achitat până în 30. VI 1938.

A. Ghenetea. Am primit abonamentul pe 1935 și 1936. Dr. V. Huedin. Am primit abonamentul pe 1932 și 1933.

Parohia Lonea. Chităm primirea abonamentului pe 1935 și 1936. Oficiul parohial Lunca-Șien. Am primit 500 Lei, achitat până la 30. VI 1935.

Oficiul parohial Ohaba-Forgaci. Am primit abonamentul pe 1935 și 1936. P. Osman. Am primit 300 Lei. Achitat până la 31. XII 1935.

Oficiul parohial Racova. Primit 300 Lei, achitat până la 30. VI 1935. Parohia Șibot. Chităm primirea sumei de Lei 300, achitat până la 31. XII 1934.

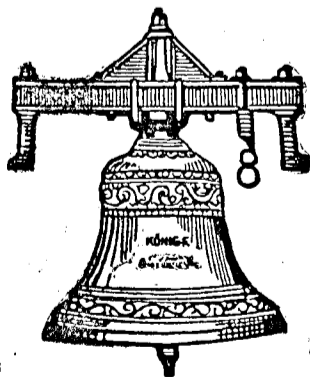
FRIDERIC HÖNIG

ARAD, STRADA BARIȚIU 10—21

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

Fondată la anul 1840

La comandă fabrică clopote de orice mărime, din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invențiile propriie licențiate

Rechizite și scune de fer pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

Citiți și răspândiți „UNIREA“

Școala Inferioară și Superioară de Menaj

„SFANTA TEREZA“

Cluj, Strada Avram Iancu Nr. 58

PROSPECT

Școala are două cursuri: 1. Cursul inferior. 2. Cursul superior și 3. Anul de practică pentru absolventele cursului inferior.

1. *Cursul inferior.* Cursurile durează 4 ani și au de scop să desvolte, în viitoarele stăpâne de casă, gustul și priceperea pentru conducerea casei și a familiei și să pregătească elevele pentru continuarea studiilor în secția normală de specialitate, care le dă dreptul de maestre la școlile de menaj.

Cursul constă din studii teoretice și aplicațiuni practice în atelierelor de bucătărie: de mână, spălat, călcat, croiu, țesut și ornamentație.

Condițiunile de admitere: În clasa I. cursul inferior, se primesc elevele absolvente de curs primar. În clasa II. se primesc eleve cari au promovat clasa I. a unei școale cu caracter secundar, iar în clasa III. eleve cari au promovat clasa II, a unei școale cu caracter secundar, eleve cari au făcut o școală de menaj rurală cu III clase, precum și cele cari au cursul complimentar complet. În clasa IV. se primesc absolventele școalei profesionale gr. I. și absolventele cursului inferior de liceu.

Dacă cererile vor fi mai multe ca numărul locurilor vacante, elevele vor depune un examen de admitere la limba română și aritmetică, din materia învățată în clasa precedentă.

Elevele sunt interne și, în mod excepțional, se admit a fi externe, dacă părinții locuiesc în oraș.

Inscrierea elevelor se face la cancelaria școalei, între 1 Iulie și 15 Septembrie. Cererile de înscriere vor fi însoțite de următoarele acte: Certificat de absolvire, certificat de naștere, de naționalitate, botez și vaccinare.

Școala este etatizată, însă întreținerea, plata profesorilor și a personalului este suportată din taxele elevelor, deci unica sursă de venituri.

Pentru întregul an se plătește o taxă globală de 10.000 Lei; pentru cl. IV, 8000 Internat, 2000 taxă școlară, iar cl. I. II. III. 9000 Lei: 7500 internat, 1500 taxă școlară, în care sumă se cuprind toate taxele școlare și de întreținere în internat.

Elevele cari sunt în oraș și vor să fie externe, în condițiunile de mai sus, vor plăti o taxă școlară de 2000 Lei. La înscriere se va plăti 2000 Lei. Plata taxelor se face în 4 rate: 1. La intrarea în internat se va plăti suma de 3000 Lei. 2. În Decembrie 3000 Lei. 3. În Martie 3000 Lei.

2. *Cursul normal de gospodărie,* are de scop pe lângă formarea femeii pentru viață spre a-și conduce cu demnitate, pricepere, căminul și familia sa, precum și formarea viitoarelor profesoare de gospodărie dela școlile secundare de orice grad, cum și profesoare de științele menajului dela școlile de menaj de orice grad.

Sunt admise la acest curs, anul I.: bachelareate, absolvente de liceu și școale normale de învățătoare.

Cursurile durează 2 ani și sunt teoretice și practice, în atelierelor de bucătărie: spălat, călcat, lucru de mână (croi), țesut, tricotaj și ornamentație.

Dacă numărul celor înscrise este prea mare, atunci se va depune un examen de admitere sumar, după terminarea examenului de bachelareat din sesiunea Septembrie.

Inscrierile se fac între 1 Iulie și 25 Septembrie la cancelaria școalei.

Cererile de înscriere vor fi însoțite de următoarele acte: Diploma de absolvirea liceului, bachelareat sau diploma de absolvire a școalei normale de învățătoare, certificat de naștere, naționalitate, botez și vaccinare.

Toate elevele sunt interne și, în mod excepțional, se admit eleve externe dacă părinții locuiesc în oraș.

Pentru întregul an se plătește o taxă globală de 12.000 Lei, în care sumă se cuprind toate taxele școlare și de întreținere în internat.

Elevele cari doresc și au dreptul de a fi externe, vor plăti o taxă școlară de 3000 Lei.

Plata taxelor se face în 4 rate: 1. La intrarea în internat se va plăti suma de 5000 Lei. 2. În Decembrie 4000 Lei. 3. În Martie 2500 Lei. În Mai 500 Lei.

Pentru cele externe se fixează numai 2 rate, ultima fiind după vacanța Crăciunului.

Toate elevele la intrarea în internat vor prezenta un act medical, prin care să se constate, că nu există vre-un caz de boală molișitoare în familie.

La intrarea în internat elevele vor aduce cu sine obiectele necesare de pat și salteană de lână ori de păr de eal și acoperitor alb de corp. Uniforma este obligatorie atât cea de curs, cât și cea de atelier. Amănunte se pot lua zilnic dela secretariatul școlii. Pentru disciplina educativă a elevelor, este obligator, ca fiecare elevă să aibă un corespondent autorizat de părinți. Elevele nu au voie sub nici un motiv să iasă din Internat decât cu corespondenții, cari vor ieși în condica respectivă ora ieșirii din internat și ora intrării.

Toate elevele plătesc o taxă pentru uzarea vaselor, de 200 Lei, taxă care trebuie achitată cel mai târziu după vacanța Crăciunului. La baie se plătește taxa de 10 Lei.

Facultativ pentru eleve e luarea de ore de pian, cu profesoara școlii, taxa fiind 200 Lei lunar, cu dreptul de a exersa o oră pe zi și de 2 ori pe săptămână cu profesoara. În fiecare lună se va examina rezultatul în fața direcțiunii. Tot facultativ e luarea de ore de limba franceză, germană, engleză și italiană.

Activitatea școalei. Școala de Menaj „Sf. Tereza“ a participat la diferite expoziții de specialitate, fiind premiată de 2 ori cu medalii de aur. La sfârșitul fiecărui an școlar se organizează expoziții practice pentru fiecare atelier, expunându-se obiectele lucrate de elevele școalei.

Data fiind importanța școalelor de menaj pentru sănătatea individuală și igienă socială, cum și pentru economia și arta casnică, îndreptarea spre aceste școli a fetelor tinere înseamnă îmbunătățirea traiului și propășirea neamului.

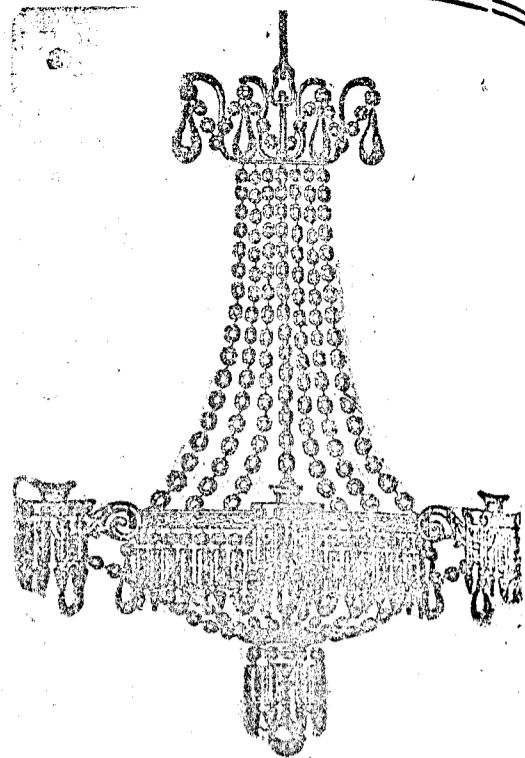
Uniforma reglementară și obligatorie: O bască, 2 șorturi negre, 2 gulerașe, 2 șorturi bleu, 3 șorțulețe albe mici, 2 bonete, 2 halate, 2 perechi încălțăminte neagră, tocuri joase, 12 cărpe pentru veselă. Toate după uniformă. — Pentru cursul inferior uniforma e șorț negru cu guleraș alb, care se confecționează la școală după uniformă. — Uniforma de străjeră e obligatorie, asemenea și aducerea a 2 kg. lână.

Pe lângă elevele ordinare se primesc și persoane particulare, care vor să se perfecționeze în arta culinară sau la unul din atelierelor școlii, obținând, după minimum 3 luni de practică, o dovadă despre practica făcută.

În acest sens amatoarele se pot interesa la cancelaria școalei de condițiile impuse.

Direcțiunea

Citiți și răspândiți „UNIREA“

Comandați Policandre

LIBRARIA ANCA — CLUJ

din sticlă-cristal, în diferite forme pentru bisericile noastre dela sate.

Tot aici găsiți Sfeșnice pentru altar, toate mărimile cu 1—3 brațe; cruci de perete și cu talpă din lemn, metal, nichel și argintate orice mărime; Berete din Klott pt. preoți Brăc, (singulum) pt. teologi, preoți și protopopi, în diferite lățimi și culori, din mătase sau lână. Se mai află: Potire, Ciborium, Cădelnițe, Chivot, aurite și argintate.

Mare depozit de Ornate și prapori gata, în diferite culori, cu prețuri reduse. Icoane de hârtie și picturi. Tot soiul de rechizite, imprimare, Cărți de rugăciuni și bisericesti, medalioane, rozare, și steaguri pentru Reuniunile Mariane. Teatre și Monoloage populare și școlare.

Cereți catalogul detaliat și ilustrat.

TURNATORIE DE CLOPOTE
FRITZ KAUNTZ
fost
SCHIEB & KAUNTZ
Sibiu — Str. Morilor 2

Livrează clopote de biserică pe garanție de ani îndelungați, turnate din material de prima calitate ca înainte de războiu, efectuate în mod artistic. Experiență îndelungată, de ani de zile, asigură o muncă ireproșabilă și un sunet armonios.

Cereți oferte speciale!
Pe scrisori rog a se indica adresa precisă

RECLAMA
este sufletul comerțului

Tipografia Seminarului Teologic gr.-cat. Blaj